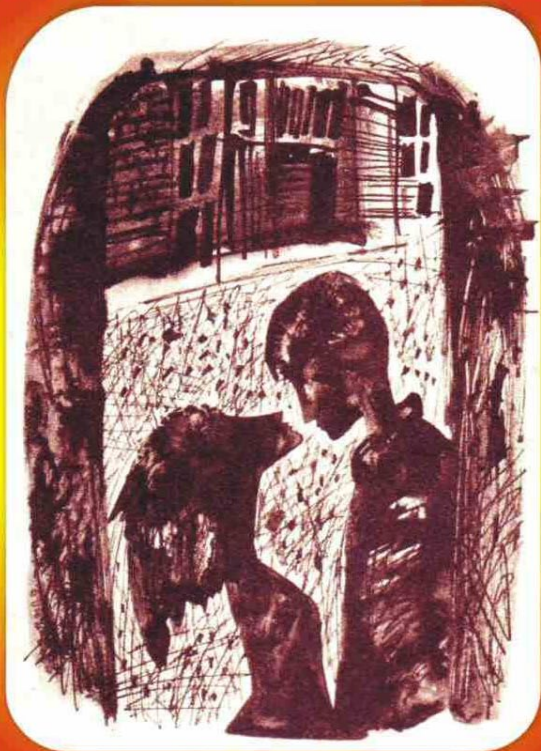

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU před svítáním

/Ne/příjemné čtení pro složité ženy

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU PŘED SVÍTÁNÍM

(Ne)příjemné čtení pro složité ženy

2014

VYSPÍM SE S MARIÍ

Zrovna jsem chtěl Marii navrhnout, abychom šli někam, kde budeme sami. Nemyslel jsem poslední řadu v kině, ani zastrčenou lavičku v parku, kterou si v nejméně vhodném okamžiku přijde očichat nadržený pes. Myslel jsem sami za zamčenými dveřmi, sami pod jednou příkrývkou. Já s Marií a Marie pro mě.

„Máš stan?“ zeptala se ve chvíli, kdy mi došly nápady. Většinu inspirovaly epizody z romantických filmů, byly nepoužitelné, i když na plátně vypadaly skvěle. K uskutečnění bych potřeboval prezidentské apartmá v Hiltonu, soukromou pláž v Karibiku nebo alespoň bazén s tlumeně světélkující vodou. Nic z toho jsem neměl a všechno ostatní mi připadalo laciné, nehodné Marie, nedůstojné mé lásky.

„Jestli nemáš stan, tak já nějaký půjčím,“ pokračovala Marie. Napadlo mě, jak málo ji znám, což mi v tom momentě vadilo míň než tušení, že ona mě má naopak dokonale přečteného. Věděla, o čem přemýšlím, a zřejmě už taky věděla, že se bez její pomoci neobejdu.

„Jistěže mám stan,“ lhal jsem.

„Prima, v sobotu si zajedeme na výlet,“ oznámila věcně. Nečekala námitky a já ani žádné neměl. Cítil jsem rozechvění a marně jsem zakrýval vzrušení.

„Víš určitě, že to chceš?“ zeptal jsem se a hlas mi přeskočil. Jako bych v té chvíli rozepínal Marii šaty.

„Třeba máš jen bujnou fantazii,“ usmála se pobaveně.

Mohl jsem mlčet a vychutnávat si nádherný okamžik roztoužení.

„Ale co když...“

Přitiskla mi na rty ukazováček.

„Pssst,“ zašeptala, „ať to nepokazíš...“

Položila si mi hlavu na rameno, ucítil jsem na uchu její dech. Zvláštní hřejivé zašimrání. Zpotil jsem se a ve spáncích mi tepala krev. Byl teplý letní den a horko sálalo ze všeho, co nás obklopovalo. Přes hlavu Marie jsem viděl výkladní skříň obchodu se sportovními potřebami. Spacáky, ruksaky, stany. Snažil jsem se zaostřit pohled, ale obchod byl příliš daleko. Dokázal jsem přečíst jen nápis NÁKUP ZA PŘIJATELNÉ CENY, ale nevěděl jsem, jestli cena stanu bude přijatelná i pro mě.

„Zavolej Karlovi,“ navrhla Marie, aniž by zvedla hlavu z mého ramene.

Karel byl náš společný známý, turista a horlivý ochránce přírody. Občas nám vnucoval salát z mladých kopřiv, jíst maso v jakékoliv úpravě mu připadalo nechutné, nemorální a nezdravé. Karel uměl zuby otevřít sodovku a rozdělat bez sirek oheň. V zimě málem zmrzl, když se v parku připoutal řetězem ke staré lípě, aby vlastním tělem zabránil jejímu porážení. Prokřehl tak, že se už nedokázal sám rozvázat. Mlčky přihlížel, jak porážejí úplně jiný strom. Jak byl ztuhlý, nemohl vydat ani hlásku, takže si ho málem

vůbec nevšimli. Vyslýchala ho policie, byl v blázinci a psaly o něm noviny.

„Karel má určitě stan,“ vydechl jsem fascinován zjištěním, že mi čte Marie myšlenky. Až do té doby jsem se s něčím podobným nesetkal. Marie byla první vědma, kterou jsem miloval.

Měl jsem vlastně štěstí, že se mě nezeptala na jachtu. Jak se znám, určitě bych jí přikývl i na tento přepych a musel bych teď shánět kůlnu, ve které bych stloukl prkna budoucího plavidla.

Najednou a zcela nepochopitelně se ve mně rozprostřelo rozčarování. Nejspíš ho zapříčinila samozřejmost, s jakou jsme mluvili o stanu. Strávit s Marií noc, což jsem si z duše přál, ale neměl jsem odvalu vyslovit to nahlas, mi teď připadalo nespravedlivě jednoduché. Pryč byly bujné a rozkošně bolavé představy, při kterých byla Marie nedosažitelná, jako jablko na špici stromu v sousedově zahradě. Zmizely a ve mně po nich zbyl pocit zvláštního ponížení a prázdnoty. Marii jsem měl najednou na dosah ruky a nemusel jsem kvůli tomu vyšplhat na Čomolungmu ani zabít soka, vlastně jsem pro to neudělal vůbec nic.

„Co je s tebou?“ cvrnkla mě do nosu. „Jestli tě trápí spacák, tak já jeden mám. A je dost velký pro oba.“

„Vážně?“ usmál jsem se s posledním zbytkem nadšení. „A nechrápeš?“

„Cože?“ vytřeštila oči. „Za to budeš pykat!“ Kousla mě

do ramene, až to opravdu zabořilo. Pohladil jsem ji po tváři a byl jsem rád, že přece jen neumí číst myšlenky. Bezmocně jsem sledoval, jak se ve mně stupňuje pocit prázdnoty, snažil jsem se mu ubránit, ale marně. Nejspíš jsem si vysnil vztah, plný dojemných vzdychů, probdělých nocí a horečného blouznění. Ale je možné, že jsem po útrapách románové lásky zatoužil najednou hlavně proto, že s Marií už nebudu mít šanci něco podobného zažít. Stan a spacák pro dva byly věci, které mé touze dávaly jistotu bezbolestného naplnění. Myšlenka, která mě ještě před hodinou omračovala svou odvážností, byla najednou samozřejmá a všední. Vyspím se s Marií.

Jeli jsme vlakem, taková dýchavičná lokálka, kterou na této trati nechali možná z pleti, ale spíš jako turistickou atrakci. Marii se moc líbila, pobíhala po vagónu s dřevěnými lavicemi, propukávala v nadšení a obtěžovala jím i lidi, kteří k rekreantům evidentně nepatřili. Měli ošumělé brašny na svačiny, noviny a karty, kterými si krátili dlouhou chvíli. Bylo na nich vidět, že tato lokálka je jejich jediným a navíc pomalým spojením s každodenní prací. Trochu jsem se za ni styděl a snažil jsem se ji uklidnit. Nedala se, chvílemi mi připadalo, že to dělá schválně, mně na zlost. Možná chtěla zjistit, jak jsem tolerantní, jak moc ji miluji. Pak mě napadlo, že nejspíš vůbec nic nepředstírá. Chovala se jako cvok a zřejmě taková i byla. Přemluvila průvodčího, aby jí půjčil čepici, a odcupitala s ním do vedlejšího

vagónu. Přejeli jsme kvůli tomu stanici, na které jsme měli vystoupit.

„Tu čepici si můžu nechat,“ tleskala nadšeně, když se konečně vrátila. „Dal mi ji jen tak. Za pusinku.“

Modrá kšiltovka s nechutnými skvrnami od zaschlého potu na vnitřním lemování. Uráželo mě, že za něco takového rozdává Marie polibky. Vyčítavě jsem na ni pohlédla.

„Přejeli jsme. Budeme se muset vracet pěšky nejmíň šest kilometrů.“ Dával jsem si záležet, abych to řekl s patřičným zadostiučiněním.

„Tak ať,“ pokrčila rameny, „aspoň si něco užijeme.“ Jediným pohybem otevřela okno a vyklonila se až po pás z vlaku. Vítr jí natupíroval dikobrazí účes a škubal násilnický bílou průsvitnou halenkou. Ještě předtím jí serval z hlavy ajznboňáckou čepici, vystřelil ji do výšky a nechal spadnout někam mezi klasy zrající pšenice.

„Je fuč,“ radovala se Marie, „ulítla do polí!“

Nechápal jsem její nadšení. Přišla o věc, za kterou zaplatila intimní měnou, a bylo jí to jedno. Vzpomněl jsem si, kolik úsilí jsem vynaložil, abych mohl Marii poprvé políbit, a cítil jsem se být podveden.

„Tobě to nevadí?“ zeptal jsem se zhrzeně.

Sotva na mě pohlédla.

„A mělo by?“

Tvář nastavovala větru, ostrý závan přijímala s přivřenými očima a smyslně pootevřenými ústy. Právě ta

smyslnost, pouštěná ležérně po větru, mě nejvíce dráždila.

„Jistěže ano,“ řekl jsem s despektem. „Vždyť jsi se kvůli té čepici miliskovala s upoceným nádražákem!“

Škublo mi ve víčku, ačkoliv se v naší rodině tik nevy-skytuje. Marie na mě dlouze pohlédla, měla větrem naježené vlasy, stovky bodlinek, kterými by mě nejraděj probodla.

„Teď jsi vážně hnusný,“ zamračila se a bodliny vystřelovala i z očí. „Měl by ses omluvit.“

„Proč? Vždyť mám pravdu.“

„Jak myslíš,“ pohodila uraženě hlavou. Chvíli mlčela a za tu dobu v ní uzrálo podezření.

„Poslyš,“ sykla štítivě, jako kdyby mluvila o pohlavní nemoci, „ty žárlíš!“ Uzavřela své úvahy, aniž by mi dala šanci diskutovat. O žárlivosti jsem měl jen mlhavou představu, která byla z nějakých příčin hanlivá. Nežárlím, neumím žárlit a nikdy žárlit nebudu. Líbat Marii je až nechutně snadné. To není žárlivost, ale fakt.

Vystoupili jsme na malém nádraží, kterým vedla jen jedna kolej. Stál tu domek s červeným zábradlím před vchodem, kolem byl plácek, vysypaný šterkem, ve kterém se přehrabovalo několik rezavých slepic.

„Pomůžu ti,“ nabídla se Marie smířlivě. Chtěla vzít tašku s dekou, ručníky, konzervami a kdoví, s čím ještě. Už jsem si nepamatoval, co jsme do tašky naskládali.

„V žádném případě,“ odmítl jsem hrdě. „Ty máš čáry, já mám svaly.“

Přidal jsem sebevědomý úsměv, byl to spíš pokus, který nedopadl nijak přesvědčivě. Pozérství nebylo namístě, těch šest kilometrů nás opravdu čekalo. Brzy jsem si připadal jako v papiňáku, lapal jsem po dechu a v očích mě štípal pot. Na zádech batoh se stanem, pod paží spacák a v dlani ucha objemné tašky, která se mi zařezávala do prstů. Už po prvním kilometru jsem se zaměstnával myšlenkou, jak se ctí požádat Marii, aby mi přece jen pomohla. Nemohla si nevšimnout, jak trpím, ale nezdálo se, že by to v ní vzbuzovalo soucit. Trestala mě za žárlivost, za pozérství a hlavně za tu propocenou nádražáckou čepici. I kdyby ji chtěla jen z rozmaru, měl jsem se víc snažit. Nasadit život, neváhat krást.

„Vážně nechceš, abych ti pomohla?“

Vyznělo to jako řečnická otázka, okořeněná jemnou ironií.

„Díky,“ vrtěl jsem hlavou, „až jindy. Až budeš opravdu chtít.“

Měla se zastydět a přestat hrát komedii. Utrhla chrupe, rostoucí při silnici, krátce k ní přivoněla a pak si ji zastrčila do výstřihu.

„Chceš se hádat?“ usmála se koketně. „Raději popros. Jestli nepoprosíš, budu tančit.“ Roztáhla ruce a zatočila se na patě. „Popros!“

Zatnul jsem zuby a bylo mi jasné, že promarním poslední příležitost. Žebrať nebudu. Nikdy.

„Dělej, co ti sluší,“ funěl jsem odhodlaně, „tančí!“

Skotačila prostředkem silnice, pomalu se mi vzdalovala, za chvíli jsme vypadali jako dva cizí lidé. Klopýtal jsem vyčerpáním, hekal a polykal horký prach z asfaltové okesky, plné prasklin a prohlubní s vyschlým blátem na dně. Jak romantické! Košile se mi přilepila na tělo jako odporná pavučina, v duchu jsem se častoval nadávkami, nenáviděl jsem celý svět, do kterého patřila i Marie. Čistá láska a s ní související touha hory přenášet byla najednou cosi naivního a nepředstavitelně vzdáleného. Někdo z mých předků byl nejspíš šlechtic, možná chudý, ale čestný. Pro dobré jméno žil i zabíjel. Hrál carskou ruletu a nechal si bez váhání mířit z deseti kroků na srdce. Nebýt pokrytectví a ješitnosti, které jsem měl v genech, praštil bych vším, co mi připomínalo zemskou přitažlivost. Asi bych utrousil: „Ty mi za to nestojíš, holubičko!“ A bylo by po lásce. Rozvalil bych se do stínu některé ze starých jabloní, které rostly po obou stranách prašné silnice, a čekal bych, až pro mě přijede sanitka nebo funebráci. Šel jsem shrbený a zbědovaný, ale šel. Nebyl to důsledek mého hlubokého milostného poblouznění, kterému bych obětoval všechno, ale vzdoru, vyvolaného mnou k sobě samému. Útrapy jsem vnímal jako daň za svůj výjimečný původ, držel jsem se na nohou, protože nikdo si nezasloužil vidět, jak vysílením

padnu. Marie podezřele zmlkla, držela se najednou blízko mne, byla ve střehu pro případ, až se svalím bezvládně na horký asfalt. V očích měla obdiv i pýchu, neboť se domnívala, že harakiri, kterého byla svědkem, je pácháno kvůli ní. Lichotilo mi, co si myslí, a chtěl jsem, aby to tak zůstalo. Sešli jsme ze silnice na polní pěšinu, která nás zavedla k travnatému svahu s několika olšemi. Dole se rozprostírala hladina přehradní nádrže, břeh byl posetý chatkami, stany a kempinkovými přívěsy. Dokázal jsem to! Svalil jsem se naznak do trávy, tepalo mi ve spáncích a vlasy jsem měl slepené potem. Viděl jsem jen oblohu a ostré slunce, zavřel jsem oči a pod víčky mi tančily barevné mžítiky. Nevnímal jsem nic než slast z vítězství a nového nabírání sil. Přál jsem si, aby o mém hrdinství věděl celý svět, pomalu jsem se posadil, ale nikdo ze spousty lidí, kteří tu v plavkách hráli odbíjenou, slunili se na kostkovaných dekách a popíjeli z plastových kelímků pivo nebo limonádu, mi nevěnoval jediný obdivný pohled. Zjistil jsem, že postrádám Marii, jediného svědka mé nezištné oběti. Čekal jsem uznání, pohlazení, možná by mi stačilo i jediné milé slůvko. Zmizela, což jsem nečekal. Odešla bez varování, opustila mě v okamžiku, kdy jsem ji nejvíc potřeboval. Byl jsem dotčený a zmatený, plahočil jsem se k přehradě, protože si to přála Marie, jen kvůli ní jsem všechen bágl dosmýčil až sem. Pokud tu není, jsem tu zbytečný i já. Rozhlížel jsem se nevěřícně po okolí, náhlý pocit bezradnosti a smutku

mi sevřel vnitřnosti. Uklidnilo by mě jen zjištění, že Marii někdo v nestřeženém okamžiku zavraždil a hodil její tělo na dno přehrady.

Spatřil jsem ji opřenou o kapotu stříbrného mercedesu, rozmlouvala s mužem v bílém saku a s pečlivě sestřiženými světlými vlasy. Všechno se ve mně vzbouřilo, mozkiem se mi přehnala tlaková vlna, která ze vzpomínek, myšlenek a pocitů udělala homogenní směs. V hlavě jsem měl najednou cosi beztvareho, produkujícího vztek. Nevěděl jsem, proč ani o čem Marie s mužem rozmlouvá, ale už samotný fakt, že mě opustila, aby se s ním dala do řeči, mi připadal neomluvitelný. I kdyby mu jen vysvětlovala, kde je půjčovna loděk, což nebylo pravděpodobné, nic by to nezměnilo na jejím činu, hanebném podrazu. Povrchní, falešná, neschopná hlubšího citu. Taková tedy byla. Marie, má ideální žena.

Nejspíš převedli řeč na mě, podívali se mým směrem, rychle se na něčem dohodli a šli mi naproti. Chlap přibližně v mých letech, možná o něco starší. Hladce oholená tvář vypadala jako z vosku, křečovitý úsměv odhaloval dokonale vybělené zuby. Dával si záležet, aby se při chůzi ležérně podlamoval v kolenou. Už jenom chybělo, aby mi ho Marie představila jako bratrance z matčiny strany nebo jiného příbuzného. Nevěřil bych jí a nevěděl jsem, jak se zachovám.

„To je náhoda,“ sdělovala mi Marie s přehnaným nadšením. „Nejmíň rok jsme se neviděli. Zajímavé, nemyslíš?“

Mně to připadalo spíš podezřelé. Marie se tvářila žovi-

álně, což mi k ní vůbec nesedělo, nejspíš setkání předem zinscenovala, aby demonstrovala, co všechno našemu vztahu obětovala. Mohla žít s hezounem, který by ji zahrnul přepychem, měl jsem být tedy vděčný, že dala nakonec přednost mně.

„Tak to je Zbyněk,“ oznamovala mi vesele, „můj bývalý...“, rozpačitě si odkašlala, nemohla najít vhodné slovo.

„Spolužák?“ pomohl jsem jí otázkou. Bylo mi jasné, kdo je Zbyněk, jen jsem si najednou nepřál, aby to Marie řekla nahlas. V tom okamžiku bych uvítal, kdyby mi naservírovala třeba i bratrance, byl bych jí zkrátka vděčný za jakoukoliv milosrdnou lež.

„Ano,“ přikývla váhavě. „Byla jsem ve druháku, když Zbyněk maturoval. Kdyby mi nepomohl s matikou, tak určitě rupnu.“

Stačil by spolužák, matiku si mohla odpustit. Když už kecá, nemusí glorifikovat jeho zásluhy, i bez toho jsem byl za blbečka.

Podal jsem Zbyňkovi ruku, dokonce jsem se usmál, ačkoliv jsem měl chuť vrazit mu pěstí do nosu. Setkali jsme se pohledem, v očích jsem mu zahlédl opak toho, co se snažil dávat najevo. Navenek byl přívětivý, radost z našeho seznámení ovšem rozhodně neměl. Byl jsem na tom stejně, takže zbývala jen Marie. Pokud ani jí nepřinesla tato fraška potěšení, pak je zbytečné, abychom ji dál hráli. Vyplázněme na sebe jazyky a v klidu se rozejděme.

„A jakému druhu matematiky se věnujete dnes?“ zeptal jsem se s patrnou ironií v hlase. „Počkejte, budu hádat...Že by to byla vypočítavost?“

Připadalo mi to výstižné, ale u Marie jsem nebodoval. Věnovala mi pohrdavý úšklebek.

„Nebuď trapný...“

Všiml jsem si, že se za mě stydí, což mě uráželo. Na trapné pocity neměla právo, snad si nemyslela, že si s jejím bývalým padneme do náruče, nastrkáme její fotky do společného alba a budeme kamarádi?

Zdálo se, že Zbyňka se má poznámka nijak nedotkla.

„Počítače a výpočetní technika, říká vám to něco?“ usmál se sebevědomě. „Chcete si o tom povídat?“ Díval se na mě shovívavě a s despektem, zaškatulkoval si mě jako exota, který přežívá jen díky zoologickým zahradám. Měl mě za pitomce a Marii to nevadilo.

„Máš krásný fáro,“ odvedla řeč k stříbrnému mercedesu.

Napadlo mě, že po něm zatouží jako po nádražácké čepici a začne licitovat. Báł jsem se domyslet, co všechno by byla ochotná nabídnout.

„Já vím,“ přikývl Zbyněk polichoceně. „A taky dost drahý. Chtěla by ses projet?“

Ulevilo se mi, protože Marie zavrtěla hlavou.

„Ani ne, možná později. Trmáceli jsme se vlakem a pak jsme ještě hodinu šlapali pěšky. Hrůza! Hodím se do plavek a budu se opalovat.“

Dost mě tím ranila, protože ještě nedávno jsem měl pocit, že jízda vlakem byla naplněním jejího celoživotního snu. Uvažoval jsem, kdy se vlastně přetvařovala, a dospěl jsem k závěru, že ve vlaku. Aby mnou mohla manipulovat, farizejsky předstírala nadšení. Jak podlé!

„Cože?“ vytřeštil Zbyněk překvapeně oči. „Ty jsi tu vlakem? Příště mi zavolej. Telefon mám pořád stejný. Znáš ještě moje číslo, nebo snad ne?“ Věnoval mi opovržlivý pohled, chlap, který jezdí na rande vlakem, byl podle něj ubožák.

„Mně se to docela líbilo,“ připustila váhavě Marie. „Aspoň mám zajímavý zážitek.“

Hřejivý pocit, že se mě konečně zastala, okamžitě vyprchal. Místo romantický řekla zajímavý, což mě definitivně odzbrojilo. Nebylo pochyb, že bez skrupulí střídá masky a pod každou z nich navíc skrývá pokaždé jiný obličej. Ze všeho nejvíc mě uráželo, že zná i po roce Zbyňkovo telefonní číslo. Cítil jsem, že rezignuji, zmocnila se mě apatie, zmizela chuť dál o Marii usilovat. Přesvědčení, že si svého favorita už dávno vybrala, fungovalo jako sedativum. Připadal jsem si nadbytečný, a co víc, začalo mi to být lhostejné.

„Postavím stan,“ navrhl jsem odevzdaně. Vytřepal jsem do trávy obsah ruksaku, ozvalo se cinkání kovových kolíků a teleskopických tyčí. Poklekl jsem k hromádce nejrůznějších věcí, mlčky jsem se v ní přehraboval. Hlavu jsem měl skloněnou jako před popravčím špalkem.

„Proboha,“ zhrzil se Zbyněk, „pod tím se dá spát?“ Pohlédl na Marii jako na tvora z jiné planety. „Neblázní, u hráze je skvělý hotel. Jestli máš problém s penězi, tak řekni. Já to za tebe zatáhnu...“

Cítil jsem hořkost, v ústech se mi vytvořila hustá slina. Chvilí jsem bojoval s nutkáním plivnout Zbyňkovi do tváře.

„Uvidíme,“ řekla neutrálně Marie, „teď to neřeš.“ Svlékla si halenku, hodila ji na hromádku věcí, které jsem vysypal z ruksaku. „Chci se opalovat.“ Zula si boty a vysoukala se z džínů. Měla na sobě bílé dvoudílné plavky, přesně takové, které se po namočení přilepí na kůži a zprůsvitní. Uprostřed kalhotek měla vyšito KRÁSKA V NESNÁZÍCH.

„Půjdeme si zaplavat?“ navrhl Zbyněk.

Možná jí ty plavky sám kdysi koupil. Nevadilo mu, že jsou po namočení průhledné, vidět Marii na veřejnosti nahou mu nejspíš činilo zvrhlé potěšení.

„Já nevím,“ přemýšlela nahlas. „Raději bych se projela na lodičce. Nepůjčíme si plachetnici?“

„Dobrý nápad,“ lísal se Zbyněk. „Tady je hlava na hlavě. S plachetnicí se dostaneme dál od břehu a aspoň si pořádně zaplaveme.“

Snaha, s jakou chtěl Marii dostat do vody, mi připadala úchylná.

„Tak na co čekáš?“ pobízel ji netrpělivě. „Ber ručník a jdeme plachtit.“ Tvářil se jako prodavač cukrové vaty a sňatkový podvodník v jedné osobě.

„Ty s námi nepůjdeš?“ dotkla se mě nečekaně Marie. Otázkou překvapila i Zbyňka, který byl přesvědčený, že mě dostatečně zostudil a definitivně vyřadil ze hry.

„Vážně bys chtěla?“ vzhlédl jsem k ní nevěřičně.

„Proč ne?“ pokrčila rameny, jako by nechápala můj údiv.

„Bude to prima. Aspoň si užijeme trochu romantiky.“

Kdyby vynechala romantiku, nejspíš bych jí zase uvěřil.

„Promiň, nemám zájem. Ve třech si užívat nechci.“

„Neblázni,“ kárala mě jako trucovité děcko, „vždyť o nic nejde.“

Chtěl jsem se nechat přemlouvat, bylo to příjemné a cítil jsem zadostiučinění.

„Někdo musí hlídat věci,“ namítl jsem v naději, že Marie bude v přemlouvání pokračovat.

Zbyňkovi to znělo logicky.

„To je fakt,“ podíval se směrem k autu, „lidi dnes kradou jako straky.“

Překvapila mě drzost, s jakou předpokládal, že mu ohlídám i jeho fáro.

„Tak dobře,“ souhlasila Marie. „Ale buď tu hodný,“ štípala mě varovně do tváře.

Nezmohl jsem se na slovo, cítil jsem, jak ze mne vyprchávaly poslední zbytky sebevědomí. Zase jsem si připadal jako blbec.

„Postav stan,“ zamávala mi z dálky, „ať si mám kde převlíknout plavky!“

Z tranzistorového rádia kousek ode mne notoval zpěvák chraplavým hlasem, že štěstí je krásná věc, ale prachy si za něj nekoupíš.

S lítostí i vztekem jsem pozoroval, jak plachetnice s Marií a se Zbyňkem odrazila od břehu, plula po hladině trýznivě pomalu, snesitelnější by bylo, kdyby vystřelila jako raketa a zmizela mi z očí. Plavky měla Marie stále ještě suché, jejich bílá barva odrážela slunce stejně jako plachta, kterou vítr nijak zvlášť nenadouval. V slunci ostře zářila i stříbrná metalíza mercedesu, u kterého se občas zastavil zvědavec, nakukoval závistivě dovnitř, pokyvoval uznale hlavou. Chvilí jsem měl nutkání nechat všechny věci ležet v trávě, zamířit nejkratší cestou k nádraží a odjet prvním vlakem zpět do města. Chtěl jsem dát Marii najevo, že ji nepotřebuji a nedovolím, aby si se mnou zahrávala. Musel jsem ji potrestat, ale zároveň mě napadlo, že bych tak mohl potrestat především sám sebe. Mučil bych se představou, co právě dělá, a hlavně, co s ní dělá Zbyněk. Zůstal jsem, protože mě víc než vidina dalšího ponížení děsila obava, co nastane, když odejdu. Pustil jsem se do stavění stanu, moc mi to nešlo, protože jsem se nedokázal soustředit. Přistihl jsem se, jak kovové stanové kolíky, vyrobené ze silného ocelového drátu opatřené hrotem, zabodávám vztekle do země. Mísila se ve mně závist s nenávistí, připadalo mi nespravedlivé, že právě já jsem takový nuzák. Stavěl jsem stan blízko cesty, na které jen pár metrů ode

mne stálo Zbyňkovo auto. Jeho blízkost mě zraňovala, ale zároveň mě i čímisi fascinovala. Jako by mi do žil pumpovala adrenalin, který mi vracel sílu a bojovnost. Už jsem neuhýbal očima, když mě oslnilo světlo, odražené od stříbrné karoserie, díval jsem se pevným pohledem, jako bych hleděl Zbyňkovi přímo do očí. Mně strach nenažene, já se jeho prachů nebojím. Usoudil jsem, že auto je vším, čím Zbyněk ve skutečnosti byl. Prázdnou skořápkou, dutým plechem pod slupkou drahého laku.

„To je váš medour?“ oslovil mě podsaditý muž v důchodovém věku, přes rameno nesl starou brašnu z hovězí kůže se spoustou různě velkých přihrádek. Nejspíš si na přehradě přivydělával jako výběrčí. „Tady nesmíte parkovat,“ rozkládal bojovně rukama. „Za to je pokuta.“

V zamyšlení jsem na něj pohlédl, skoro jsem ho nevnímal, ve tváři jsem měl v tom okamžiku bezduchý výraz.

„Jste slepý?“ rozčiloval se muž. „Tamhle máte značku jako hrom.“

„To není moje auto,“ namítl jsem rozpačitě, „jenom ho tak trochu hlídám.“

„Co tím myslíte?“ změřil si mě podezíravým pohledem. „Řekněte rovnou, že šकुdlíte. Koupíte si drahý fáro, ale dát pár drobňáků za parkování je vám líto...“

„Není moje,“ dušoval jsem se.

Rozhodl se dokázat, že lžu.

„Jak myslíte,“ zvedl varovně obočí. „Zavolám odta-

hovku.“ Vytáhl z brašny mobilní telefon, udělal to rychlým pohybem, jako kdyby tasil zbraň.

„Klidně,“ mávl jsem lhostejně rukou. „Povídám vám, že není moje. Kde bych na něj vzal? Vypadám snad, že kra-du?“

Chvilí se zdálo, že mi konečně uvěřil, pak ještě víc zvažněl a v obličeji měl najednou zvláštní křeč. Upřeně mě pozoroval, byl opatrný a ve střehu. Jako by čekal, že se pokusím utéct.

„Alarm v autě je vypnutý,“ konstatoval úředním tónem. „Proč asi?“

„Možná proto,“ pokrčil jsem rameny, „aby pořád nehoulkal. Lidi jsou zvědaví, vidí bourák a jdou si sáhnout. Alarm se pak může zbláznit, nemyslíte?“

Pokyvoval hlavou, zkoumal auto jako prodavač ojetin.

„No jistě, možný to je,“ připustil váhavě. „Podívejte se na tohle: nalomené zpětné zrcátko a zadní pneumatika je úplně prázdná. Jako by ji někdo píchl.“ Sklouzl pohledem na stanový kolík v mé ruce. „Neviděl jste někoho?“

„Cože? Proč zrovna já? Snad si nemyslíte...“

„Nerozčilujte se,“ zvedl smířlivě dlaň, „z ničeho vás neobviňuji. Snažím se jen přemýšlet. Co třeba ten ostrý předmět ve vaší ruce... Řekněte, k čemu vám je?“

Měl na sobě zelené kalhoty a plátěnou košili stejné barvy. Zbytky staré uniformy. Byl to vysloužilý lampasák nebo policajt.